

INAUGURACIÓ XX ESCOLA D'HIVERN DEL PSC

Intervenció de José Montilla

Tarragona, 4 de març de 2006

Bon dia companyes i companys,

En primer lloc em vull afegir a la satisfacció, penso que col·lectiva, perquè aquesta Escola Hivern hagi assolit la vintena edició. No es fàcil fer perdurar en el temps els projectes. En primer lloc requereix d'un caràcter perseverant, en segon lloc d'una il·lusió inesgotable i en tercer lloc de la capacitat per renovar i adaptar els continguts i els formats a una realitat canviant. Penso que aquestes virtuts, presents en els equips responsables que al llarg del temps ha tingut l'Escola, són també actituds que conformen el cor del PSC i dels que en formen part.

El programa de l'Escola d'aquest any es presenta sota el títol genèric de "governar des de l'esquerra". Sens dubte una afirmació que ens obliga a interpel·lar-nos:

Què vol dir governar des de l'esquerra?

Quin són els continguts de les polítiques d'esquerra?

Com i per què canvien els continguts i prioritats d'aquestes polítiques en el temps?

Què han aportat en el passat recent els governs d'esquerra a la nostra societat?

Certament són preguntes inesgotables que ens hem fet i ens continuarem fent. Perquè el que uneix sota un projecte comú als homes i dones d'esquerra són, en primer lloc, un conjunt de valors. O potser abans hauríem de parlar d'un sentiment. D'una pulsó interna de rebuig i rebel·lió davant les injustícies, i un esperit de cerca contínua de la llibertat. Quan aquest sentiment personal és comparteix col·lectivament i dóna peu a un projecte col·lectiu per transformar la realitat, per reformar-la, aleshores ens comencem a trobar amb les polítiques de l'esquerra.

Polítiques d'esquerra que tenen valor en tant que tenen vocació de ser aplicades. Perquè l'esquerra de veritat, realitza un complex procés col·lectiu, que té lloc avui en dia fonamentalment en el Partit, per sintetitzar aquells sentiments i valors individuals que ens uneixen en un conjunt de polítiques.

Aquesta esquerra amb què nosaltres ens identifiquem no cerca especialment l'autosatisfacció per la puresa dels seus plantejaments, sinó el camí més efectiu per modificar les condicions de vida dels ciutadans i les ciutadanes. Per això necessitem governs d'esquerra, perquè realitzin polítiques reformadores que permetin assolir majors nivells de llibertat i justícia social.

Avui, mentre que tots vosaltres reflexioneu sobre les reformes que ja hem fet i les que encara hem de fer perquè aquest país avanci; els líders del PP estan reunits intentant dissenyar una estratègia per

recuperar el govern d'Espanya, sigui com sigui i amb els mitjans que siguin, i executar una veritable contrareforma. Diuen que parlen del ideal de societat oberta però no veuen més enllà de les quatre parets on estan tancats. **Perquè avui el PP fa la cimera de la contrareforma, la cimera del pas enrera, la cimera dels retalls en l'àmbit de les llibertats civils, de les llibertats culturals, de les llibertats econòmiques i de les llibertats polítiques. Davant els avenços d'aquests dos anys de Govern socialista a Espanya, el PP ofereix tornar al passat. Un passat que ahir van veure molt clarament en la intervenció de José María Aznar, que és el que segueix marcant la línia política del Partido Popular. És l'Aznar de les mentides, el de la guerra a l'Iraq, el del Prestige, el que ara no recorda que va negociar amb ETA...**

Com bé coneixeu, el Partit Popular està instal·lat en una oposició radical i destructiva que dificulta enormement el desenvolupament normal del debat polític. La radicalitat dels seus plantejaments en pràcticament tots els temes subjectes al debat públic i la soledat política a la que els ha conduït, genera una important desconfiança entre els ciutadans.

Els ciutadans, desconcertats, es pregunten pel per què d'aquests dies de "ràbia i fúria" dels dirigents populars. En un primer moment ha semblat una mala reacció davant els resultats electorals del 14-M i la consegüent pèrdua del govern de l'Estat. Però ja han passat pràcticament dos anys i es comença a apreciar que al malestar per la sortida del govern s'afegeix de forma creixent una profunda preocupació pel camí de reformes que ha emprès la societat espanyola.

I els responsables polítics que impulsem aquest procés de transformació som nosaltres, els socialistes. I ho fem des de tots els àmbits de govern on els ciutadans ens han donat la confiança majoritària: a molts pobles i ciutats, des del govern de Catalunya –i d'altres CC.AA-, i des del govern d'Espanya.

Les eleccions municipals de l'any 2003 ja van marcar una inflexió en les preferències polítiques dels ciutadans. Per primer cop després de deu anys els socialistes guanyàvem unes eleccions d'àmbit general. Poc mesos després la victòria en vots populars a les eleccions autonòmiques de Catalunya i la constitució d'un govern catalanista i de progrés consolidaven aquests aires de canvi. Finalment la victòria del 14-M i la constitució del govern presidit per José Luís Rodríguez Zapatero confirmaven l'inici d'una nova etapa política a tota Espanya. Més recentment Galícia s'afegia a aquest procés de canvi amb el govern de progrés d'Emilio Pérez Touriño, i a Euskadi el Partit Socialista d'Euskadi es va consolidar, i ho és cada dia més, com l'alternativa de futur.

Sense cap dubte, hem començat un nou procés de reformes a tota Espanya. Després del període de congelació inicial i posterior retrocés que, en moltes polítiques ha significat l'etapa Aznar, hem encetat una nova etapa de progrés.

El socialisme vàrem protagonitzar durant el anys vuitanta i primers noranta una profunda transformació d'Espanya. Aquelles polítiques de l'esquerra van canviar la cara d'aquest país amb la transformació més profunda vista en el s.XX a través de: la integració amb les democràcies avançades de la CEE; el desenvolupament de l'esquifit estat del benestar existent particularment en els àmbits de la sanitat, que va universalitzar el company Ernest Lluch que ara fa cinc anys que ens ha deixat, o l'educació i les pensions; la configuració de l'Estat de les Autonomies amb una àmplia descentralització; la millora dels barris i ciutats de la mà dels governs locals; la modernització de l'exèrcit impulsada pel Narcís Serra; el desenvolupament de les infraestructures públiques; i un creixement econòmic que va reduir el diferencial amb Europa.

Ara, a l'inici del s.XXI, els socialistes volem recuperar, estem recuperant, l'impuls transformador de la dècada dels vuitanta amb una nova agenda reformadora. Això és el que de veritat preocupa i exaspera als copartípeps i hereus de l'etapa Aznar.

A Catalunya el govern de Pasqual Maragall ja ha superat l'equador del seu mandat, i el proper mes d'abril el govern de José Luís Rodríguez Zapatero arribarà als dos anys. D'altra banda els governs locals, que a Catalunya són liderats per socialistes en un 70 % -en termes de població, han encetat el darrer exercici econòmic complet del mandat.

Comencen a tenir ja un important i significatiu balanç d'actuació que ens permet donar resposta al que significa avui en dia governar des de l'esquerra.

Però abans d'entrar en els continguts d'aquestes polítiques us he de dir que els nous governs, a Catalunya i a Espanya, han significat abans que res un canvi en les formes de fer política. Així ha estat per exemple, des del moment de la presa de possessió dels consellers i ministres socialistes amb la consideració de la presència paritària dels sexes, com una forma de visualitzar l'aposta decidida de governar per fer veritablement efectiva la igualtat de gènere. Una aposta que ahir va fer realitat el Consell de Ministres amb l'aprovació de la llei d'igualtat que, com deia la vicepresidenta del Govern, marcarà un abans i un després en la societat espanyola.

També hem actuat des del primer dia per fer retornar la confiança i la credibilitat de la política davant els ciutadans. En aquest sentit, el respecte a la paraula donada va tenir una plasmació immediata amb la retirada de les tropes d'Iraq. Actuació que cada dia que passa confirma de nou la seva urgència i oportunitat. El mateix podem dir de la paralització de les lleis educatives del PP i del Pla hidrològic, mesures urgents que donaven resposta a demandes molt sentides pels ciutadans i que formaven part dels compromisos electorals.

Us parlava d'un balanç de govern, hores d'ara ja prou significatiu, que expressa les línies de reforma que estem aplicant a tots els nivells –local, autonòmic i estatal-. Voldria repassar amb vosaltres el

conjunt d'aquestes polítiques, tant les que ja hem començat a executar com aquelles més significatives que tenim previstes.

Els quatre eixos principals que enquadren el conjunt actuacions són els següents:

1. La modernització i el progrés econòmic
2. La justícia social i els serveis públics
3. L'ampliació de drets i llibertats i la profundització de la democràcia
4. I finalment les reformes institucionals

El compromís amb **el primer eix** –modernització i progrés econòmic- s'expressa de forma prou gràfica amb un creixement econòmic durant el 2005 que és més del doble de la mitjana de la Unió Europea –un 3,5 %-.

Un creixement que s'ha reflectit en l'ocupació, amb prou d'un milió més d'afiliats a la Seguretat Social durant el darrer any –generem dos de cada tres nous llocs de treball creats a l'eurozona-, i amb la reducció de l'atur per sota del 8,5 % -el 6,1 % a Catalunya-. Per primera vegada des de l'entrada d'Espanya a la UE tenim una taxa d'atur per sota de la mitjana europea. A més ha estat una reducció de l'atur més intensa en els col·lectius amb més dificultats d'inserció: dones i joves.

El compromís amb uns comptes públics sanejats ha guiat l'elaboració dels pressupostos. Hem assumit i regularitzat el dèficit ocult que ens vam trobar i per primer cop a la història de la democràcia tancarem el pressupost amb superàvit –l'1,1 % del PIB-. Aquest comportament només té comparació a la UE amb les finances de Finlàndia, Dinamarca i Suècia.

La Generalitat també ha adoptat una política de sanejament pressupostari que li ha permès, en tan sols tres exercicis, reduir el dèficit a la meitat.

Hem adoptat mesures per assegurar l'estabilitat macroeconòmica i per modificar el patró de creixement de l'economia. Així s'expressa en el Programa Nacional de Reformes aprovat per assolir els objectius de l'Estratègia de Lisboa en allò que es refereix a productivitat, competitivitat i capacitat tecnològica. I des del govern de Catalunya -amb objectius coincidents- s'ha establert amb empresaris i sindicats l'Acord Estratègic per la millora de la competitivitat amb una dotació pressupostària de més de 1.200 milions d'euros pel 2006.

Com sabeu un dels principals dèficits del nostre patró actual de creixement és la debilitat dels nivells d'inversió en I+D+i. De fet ens hem trobat amb uns indicadors d'innovació en retrocés a causa de la manca d'impuls dels governs del Partit Popular.

Modificar aquesta situació requereix millorar el capital físic –les infraestructures- , el capital humà –la formació- i el capital tecnològic; i introduir més competència en els mercats. Hem començat a posar les bases d'aquest canvi.

En aquest sentit el govern d'Espanya ha aprovat el Pla Estratègic d'Infraestructures del Transport, amb un escenari de 15 anys, i una inversió total al voltant d'un quart de bilió d'euros. Més de 15.000 milions ja estan pressupostats per l'exercici 2006.

També hem aprovat el programa AGUA que preveu inversions a l'entorn dels 4.000 milions d'euros per combatre els efectes de la sequera i garantir un subministrament que permeti el desenvolupament sostenible de les zones hídricament més deficitàries.

Hem incrementat el pressupost total d'I+D+i pel 2006 en un 30 %. Estem desenvolupant els objectius del Plan Ingenio 2010 per incrementar l'I+D+i privat i la contractació d'investigadors acreditats; i hem aprovat el Plan Avanz@ pel desenvolupament de la societat de la informació.

La millora de la formació del nostre capital humà trobarà un recolzament clau amb la Llei Orgànica d'Educació que per primer cop incorpora una memòria econòmica de 7.000 milions d'euros. Això ens permetrà, entre d'altres actuacions, incorporar des de l'etapa infantil l'ensenyament d'idiomes i les noves tecnologies.

Pel que fa a l'ensenyament superior tenim previst aquest 2006 l'aprovació de la Llei Orgànica d'Universitats amb l'objectiu de corregir les deficiències senyalades pels rectors sobre la llei vigent i per garantir la millor incorporació a l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior.

Per aquest any 2006 també tenim previst deixar enllestida la reforma del IRPF i l'impost de societats. Els objectius de la reforma són: la recuperació de l'equitat en el tractament fiscal de tots els contribuents, la reducció de la fiscalitat de les rendes del treball mitjanes i baixes; l'augment de la productivitat i la contribució al creixement econòmic i la creació d'ocupació. La reforma fiscal s'acompanyarà d'una llei de prevenció del frau que sistematitzarà i completarà les més de tres centes mesures contra el frau ja adoptades.

També des del govern s'haurà d'afrontar aquest any, i en el marc del diàleg social, la reforma del mercat laboral que hauria de permetre, malgrat les darreres declaracions de la CEOE, combatre dos dels seus principals dèficits: la baixa taxa d'activitat de les dones i l'elevada taxa de temporalitat. I també volem incorporar en aquest acord amb els interlocutors socials el combat de la sinistralitat laboral.

I des dels governs locals també es treballa amb força per afavorir el desenvolupament de l'activitat econòmica. Potser un dels exemples més significatius i exitosos és el "districte d'activitats 22@" de

Barcelona que cerca l'atracció d'activitats vinculades a la nova societat de la informació. És aquest un exemple prou aclaridor de com l'acció pública local pot conduir el procés de transformació del territori i de l'activitat que s'hi desenvolupa.

Aquestes són algunes de les principals actuacions encetades per garantir el progrés econòmic i alhora promoure un canvi en les bases d'aquest creixement on guanyi paper la intensitat en l'ús de capital tecnològicament avançat i de factors humans més qualificats. És la nostra aposta per garantir ocupació de més qualitat i empreses més productives i competitives.

I en aquest eix econòmic, no vull oblidar-me de la necessària reforma del sector energètic que hem fet malgrat els atacs de la dreta política i la dreta econòmica.

Una reforma necessària per donar passos endavant per garantir el subministrament, i millorar-lo i defensar els interessos generals davant els interessos d'uns quants que van assolir el poder a les empreses elèctriques quan van ser privatitzades i es van convertir en empreses al servei del govern.

Això sí que és una forma d'intervencionisme. El Govern socialista, pel contrari, afronta una reforma amb rigor i seriositat per construir un marc regulatori que reculli els costos de les matèries primeres de la generació elèctrica, però que posi fi a la manipulació dels preus al mercat majorista que podien incrementar la factura elèctrica en un 30%.

Una reforma que afronti les necessitats que tenim com a país de tenir empreses fortes a Espanya que siguin capdavanteres al món, fomentant la competència i aprofundint en la liberalització del mercat energètic.

I, en definitiva, una reforma que dissenyi un model energètic de futur per millorar el servei, per garantir-lo en qualsevol època de l'any, per augmentar la seva qualitat, per afavorir el desenvolupament de les energies alternatives i millorar el nostre entorn ambiental, per fer de la competència empresarial una realitat i no una entelequia, i per fer de la liberalització una eina al servei del consumidor.

Companys, companyes, el **segon eix** que guia i enquadra l'actuació dels governs socialistes és la cerca de la justícia social i la millora dels serveis públics. Aquí s'hi contenen la major part de les polítiques que configuren l'Estat del Benestar.

Crec que podem afirmar amb convicció, en aquest primer balanç a mig camí, que els governs d'esquerra hem donat centralitat i prioritat a les polítiques socials. No és d'estranyar, forma part del nostre codi genètic. Neix d'aquell sentiment personal de rebuig davant la desigualtat i la injustícia que us deia al començament. Un sentiment que col·lectivament s'expressa en les polítiques socials.

Permeteu-me que repassi algunes dades fonamentals i prou aclaridores, relatives a l'actuació del govern de l'Estat:

1. El pressupost per polítiques socials ha crescut un 18,5 % en tan sols dos exercicis.
2. Hem incrementat les pensions mínimes un 16,6 %, el que afecta a casi tres milions de persones.
3. El salari mínim interprofessional ha crescut un 17 %, més que el PP durant vuit anys.
4. Els pressupostos disposen d'un 24 % més de recursos per a l'educació.
5. Hem millorat el finançament de la sanitat amb 3.500 milions d'euros suplementaris.
6. Hem afavorit l'accés a l'ocupació pública dels discapacitats, reservant a les ofertes públiques d'ocupació un 5 % de les vacants.

Altres actuacions es desenvoluparan pròximament. Així a l'àmbit de la justícia redefinirem el paper dels Tribunals Superiors de Justícia com a darrera instància ordinària, crearem la nova oficina judicial, i regularem la justícia de proximitat, per afavorir una major celeritat en la resolució de les faltes i els petits delictes.

En l'àmbit de la seguretat vial tenim previst desenvolupar el carnet per punts, mecanisme que s'ha manifestat com un instrument efectiu per incentivar la prudència dels conductors i reduir els accidents.

Però potser la política social més significativa que tenim prevista és la que s'adreça a les persones amb situació de dependència. Mitjançant la Llei de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència eixemplarem l'Estat del Benestar, amb la que haurà de constituir-se en el futur en la seva quarta pota. El model d'implantació requereix la col·laboració de totes les administracions.

Per posar en marxa el nou sistema l'Estat aportarà 12.000 milions d'euros entre 2007 i 2015, i quan estigui en ple funcionament tindrà un cost equivalent a l'1 per cent del PIB. El seu finançament serà compartit per les administracions públiques i els usuaris segons la seva renda.

El sistema d'atenció a la dependència s'adreçarà a més d'1.350.000 persones i contribuirà a facilitar la conciliació laboral, serà un nou jaciment d'ocupació i afavorirà una major taxa d'activitat, particularment entre les dones.

En el mateix sentit el govern de la Generalitat de Catalunya ha encetat un conjunt de mesures que reforcen i amplien les polítiques socials. Aquestes ja representen el 50 % dels pressupostos de l'any 2006. Entre les actuacions més significatives podem assenyalar:

1. Els 104 nous centres escolars posats en marxa durant els dos primer cursos i l'increment de 4.200 mestres i professors, no tan sols per atendre major demanda si no per millorar la qualitat.

2. S'ha signat l'acord amb les entitats municipalistes per a la creació de 30.000 noves places públiques de llars d'infants fins al 2008.
3. S'ha ampliat i millorat l'oferta de formació professional amb 151 nous cicles formatius i 4.500 noves places.
4. El pressupost destinat a sanitat ha crescut un 42 % des de l'any 2003.
5. S'han iniciat les obres de 38 nous centres d'assistència primària i s'han construït tres nous hospitals.
6. S'han reduït les llistes d'espera per les operacions no greus de 5,6 a 4,9 mesos.
7. S'han augmentat un 44 % els complements de pensions de viduïtat, el que ha beneficiat a 120.000 persones.
8. S'ha millorat la dotació pressupostària per cultura en un 51 % entre el 2003 i el 2006.
9. El Pla de joc d'Infraestructures culturals per reequilibrar el territori preveu una dotació de 144 milions d'euros entre 2005 i 2007.
10. Durant el dos primers anys ja s'han adjudicat 200 milions d'euros per a la millora de 30 barris.

Altres mesures encara maduraran properament, com el Pacte Nacional per l'Educació, la Llei del Consell de la Cultura i de les Arts, la Llei del dret a l'habitatge o la resolució de la tercera convocatòria de la llei de barris.

Per altra part, cal no oblidar l'actuació dels governs locals. Aquesta esdevé fonamental per a moltes actuacions de clar contingut social que freqüentment tenen la implicació d'altres administracions. En aquest sentit vull reivindicar l'esforç dels ajuntaments progressistes per a l'obtenció de sòl públic per adreçar-lo a equipaments (escoles, Centres d'Assistència Primària, biblioteques, centres esportius) i també per habitatge protegit. També la participació local esdevé decisiva per desenvolupar programes com el Pla d'Escoles Bressol i el Pla de Barris que exigeixen una implicació pressupostària rellevant. I tindran també un paper fonamental quan properament la Generalitat posi en marxa els governs territorials de salut.

El compromís dels governs d'esquerra amb les polítiques socials no es pot segregar d'una preocupació respecte de la qualitat dels serveis públics. En aquest sentit el llegat dels governs conservadors a Catalunya i a Espanya ha estat preocupant. L'educació, la sanitat, la seguretat i la justícia són serveis essencials per a la ciutadania. L'afebliment de la qualitat d'aquests serveis provoca la sortida del sistema d'aquells que es poden pagar l'alternativa privada. I tot plegat condueix a mig termini a la crisi del sistema públic, ja que els que marxen del sistema acaben reclamant la reducció de la seva càrrega tributària.

El tercer eix que mencionava al començament era el de l'ampliació de drets i llibertats i la profundització de la democràcia.

Els socialistes impulsem polítiques per ampliar drets i llibertats perquè l'observació de la realitat posa de manifest que subsisteixen situacions efectives de discriminació que afecten a determinats col·lectius o situacions. I en primer lloc volem avançar de forma decisiva en la igualtat d'homes i dones.

En aquest sentit la llei integral contra la violència de gènere cerca combatre els comportaments masculistes. Implica la designació de 440 jutjats específics, més de 500 milions d'euros i l'actuació transversal de set ministeris.

L'assoliment d'una millor conciliació entre la vida laboral i familiar també és una condició necessària per una efectiva igualtat entre homes i dones. S'ha aprovat un paquet de 52 mesures per afavorir aquesta conciliació i per aconseguir una igualtat real i efectiva en matèria d'ocupació, educació i recerca.

Aquest conjunt d'actuacions per promoure l'efectiva igualtat de gènere va donar un pas endavant ahir mateix amb l'aprovació per part del Consell de Ministres de l'avantprojecte de la Llei d'Igualtat.

Aquesta Llei, incorporarà mesures sobre igualtat en l'accés a l'ocupació i en les condicions de treball; igualtat en les possibilitats de promoció professional i social; igualtat d'oportunitats en la política, l'empresa i l'administració; i igualtat en l'atenció de les càrregues familiars i les obligacions domèstiques.

També incorporarà una vella aspiració del nostre partit, la representació equilibrada d'homes i dones en tots els àmbits de les administracions públiques i en les llistes electorals (60-40)

La regulació del matrimoni entre persones del mateix sexe ha eliminat una flagrant situació de discriminació que havia perdurat històricament. I s'aplica amb normalitat perquè la nostra societat està molt més avançada del que alguns es pensen.

També hem modificat el Codi Civil en matèria de separació i divorci per facilitar aquests processos i corresponsabilitzar a homes i dones a la criança dels seus fills.

Hem reconegut el dret dels sord-muts a ser atesos per l'administració amb el seu llenguatge de signes.

I hem regularitzat la situació de 550.000 immigrants que vivien i treballaven entre nosaltres però eren invisibles en termes de drets i deures.

Hem fet camí i encara hem de fer més. Això sí, estem ja entre els països més avançats en el reconeixement i extensió de drets. Estic convençut que molts altres s'afegiran aviat a aquesta corrent de progrés que trenca les barreres a la igualtat i amplia els drets.

També us deia que forma part de les reformes que promovem els socialistes l'assoliment de més democràcia. Hem de recordar que el PP havia deixat els mecanismes de la democràcia debilitats. Ho havia fet eliminant el pluralisme polític dels mitjans públics de comunicació.

Un pluralisme que el Govern socialista ha impulsat amb la posada en marxa de les televisions digitals, augmentant la oferta al ciutadà, i que seguirà impulsant amb la Llei de l'Audiovisual i la Llei del Consell de l'Audiovisual per posar-nos a l'alçada d'altres països d'Europa en aquesta matèria.

Des d'alguns sectors mediàtics s'ataca amb virulència aquestes lleis que encara no han vist la llum. La veuran, amics i amigues. I la veuran perquè cal més competència, perquè més oferta vol dir més informació i una informació més plural fa els ciutadans lliures. I més competència és també sinònim d'una oferta de més qualitat, una qualitat que cal tenir per assegurar que les noves generacions s'eduquin sota conceptes de solidaritat, de tolerància i de respecte al que no pensa com tu, o no és com tu. Cal fugir de la intolerància, de l'insult i de la crispació.

I això, també ho farà un Govern socialista. A l'igual que ho fem en d'altres àmbits de la vida social i política. Nosaltres impulsem el diàleg institucional. Un diàleg que el PP trencava amb algunes comunitats autònomes –Aznar va arribar a estar fins a quatre anys sense rebre a alguns presidents de CC.AA, socialistes, no per casualitat.

Ben al contrari el President Zapatero ha impulsat la Conferència de Presidents com una eina primordial de la seva relació amb les CC AA i ha reunit la Comissió General del Senat per celebrar el debat de l'Estat de les Autonomies, que feia set anys que no es realitzava.

El PP també havia reduït el paper del Parlament a la vida política al mínim. Nosaltres hem afavorit el control de l'acció de govern en el Congrés i el Senat, per exemple exigint la consulta prèvia i l'autorització del Congrés per enviar tropes a l'estranger. O renunciant a fer servir la Llei d'Acompanyament en els pressupostos.

També els governs d'esquerres promovem una major transparència en el funcionament del govern. En aquest sentit hem aprovat un Codi de Bon Govern i hem regulat les activitats dels membres del govern i alts càrrecs.

En el mateix sentit la Generalitat ha impulsat una nova llei d'incompatibilitats d'alts càrrecs, el llibre Blanc de la Funció Pública, i l'Oficina Antifrau. El govern també té previst impulsar aquest any la Llei

de participació institucional que regularà la implicació de sindicats i empresaris en el òrgans de l'administració.

En contrast, la manca de transparència del govern de Convergència i Unió ha quedat de manifest amb el tema de les enquestes amagades al Parlament. I no una ni dues, si no més d'un centenar. Per posar-hi ordre el nou govern ja ha posat en marxa el Centre d'Estudis d'Opinió per dirigir, coordinar i donar a conèixer els estudis encarregats per la Generalitat.

El govern de l'Estat també vol impulsar al llarg del 2006 tres iniciatives legislatives orientades a millorar la qualitat institucional: la reforma del finançament dels partits polítics; i la Llei d'accés a la Informació en poder de les administracions.

Pels governs d'esquerra tot el que es pugui avançar en matèria de transparència esdevé primordial per recuperar la confiança dels ciutadans envers la política i els polítics. I en aquest sentit la feina desenvolupada des dels governs locals, amb les possibilitats que ofereix la proximitat física, és una peça fonamental per reforçar la confiança dels ciutadans. Els "consells ciutadans", els "reglaments de participació", els "correus de l'alcalde", les consultes populars i altres iniciatives semblants impulsades per molts governs locals progressistes són mecanismes que, adequadament utilitzats, profunditzen la proximitat i poden ajudar a recuperar la confiança dels ciutadans.

En resum, durant aquests darrers dos anys s'ha produït una important regeneració democràtica que s'ha basat en el respecte, el diàleg i la cerca de l'interès comú en primer lloc. Certament el PP no ha compartit aquesta actitud, però això l'ha conduït a una enorme soledat política que es manifesta reiteradament en el Parlament. Ben al contrari el govern sempre cerca l'acord més ampli possible, un bon exemple són els pressupostos generals de l'Estat pel 2006 que han rebut el major nivell d'acceptació entre els grups minoritaris de la història de la democràcia.

I el **quart i darrer eix** de transformació que impulsem els socialistes en aquesta nova etapa són les reformes institucionals.

Per una part tenim la proposta de reforma puntual de la Constitució Espanyola en 4 punts ja prou coneguts (reforma del Senat com a cambra territorial, regular la igualtat de sexes en la successió a la corona, adequar el text a la integració a la UE; i introduir les Comunitats Autònomes en el text). *Lamentablement l'oposició total que està practicant el PP ens fa pensar que, al llarg de tota la legislatura, ens serà molt difícil trobar punts d'acord amb ells fins i tot en una reforma, com la del Senat, que ells mateixos avien arribat a proposar però que ara, soberbis en el seu aïllament, rebutgen per proposar reformes com la de retrocedir en l'Estat Autonòmic !!*

Finalment ens hem de felicitar perquè aquest any la Carta Municipal de Barcelona ha finalitzat el llarg i tortuós camí per la seva aprovació.

D'altra banda aquesta legislatura ha de ser clau per la reforma d'un bon grapat d'Estatuts d'Autonomia. És una oportunitat per adequar els textos a les transformacions d'aquests darrers vint-i-cinc anys, una ocasió per consolidar el model territorial i una manera d'encaixar els nacionalismes en una Espanya plural. Només calen dos requisits per aquestes reformes: un ampli consens i no superar el marc de la Constitució.

Catalunya amb la seva reforma marcarà sens dubte el camí. I ara que ja comencem a veure el final d'aquest llarg procés aprovatori de l'Estatut, hem de començar a explicar amb força que fonamentalment haurà estat possible gràcies al PSC.

Aquesta ha estat una matèria en la que el PSC ha mantingut coherència, discreció i perseverància. Hem de recordar que va ser l'any 1995, amb Joaquim Nadal com a candidat, quan vàrem plantejar per primer cop la reforma de l'Estatut. Ho vàrem tornar a proposar a la legislatura següent però Jordi Pujol va preferir continuar el seu pacte amb els socis del Majestic. I ha estat finalment l'actual govern i particularment la decisió i l'impuls discret però continu de Pasqual Maragall el que ha garantit la superació de totes les dificultats d'aquest complicat procés de reforma estatutària.

Perquè no ha estat fàcil. En primer lloc per l'oposició frontal i les actituds irresponsables i demagògiques del PP. Un Partit Popular que ha fomentat l'enfrontament territorial sota l'afirmació hipòcrita d'estar defensant la unitat d'Espanya. Si l'aprovació d'aquest Estatut ha generat algun dany a la unitat d'Espanya haurà estat com a resultat de les "campanyes de l'odi" impulsades pels dirigents populars i no pas pel contingut de cap article del text estatutari. Però això de fet no els hi preocupa, perquè el seu únic objectiu és debilitar al President Zapatero i accelerar la seva tornada al poder. No els resultarà l'estratègia, però mal podem fer, mal al país i a la convivència.

En segon lloc Convergència i Unió ho ha complicat també fent un doble lloc continuat durant tot el procés. D'una banda mantenia una retòrica maximalista per condicionar les posicions d'ERC i d'altra cercava la manera de recuperar centralitat a la política espanyola i catalana. Això ha generat dificultats perquè va conduir a l'aprovació pel Parlament de Catalunya d'un projecte d'Estatut segurament amb un excés de retòrica nacionalista.

Nosaltres els socialistes catalans sempre hem dit que el projecte d'Estatut s'havia de negociar en darrer terme a Madrid. Havien d'assolir un nou consens en el marc del Parlament Espanyol. De fet, si s'haguessin acceptat bona part de les nostres esmenes a Catalunya la discussió posterior hagués estat més fàcil.

I ara ens hem trobat que CiU s'ha reubicat i ERC ha quedat desplaçada de la centralitat de l'acord per l'Estatut. No se quina serà la seva posició final quan arribi el moment del referèndum, però els dic sincerament que si no recolzen el nou Estatut s'equivocaran doblement: primer perquè estaran

rebutjant una millora substancial de les competències i del finançament per Catalunya; i en segon lloc perquè no ajudaran a la profitosa experiència de govern del tripartit.

Realment, seria una llàstima que el partit de Carod i de Puigcercós no donés suport, en aquesta ocasió, a un projecte que, sens dubte, és el millor Estatut de la nostra història, i que haurien recolzat fermament Macià i Companys, com ho van fer als anys 30, i l'ERC d'Heribert Barrera, que també ho va fer amb l'Estatut vigent.

Estem en la recta final de la negociació. Dilluns acabaran els treballs de la Ponència, i començaran els de la comissió. Encara queden alguns temes pendents, que podríem qualificar de menors. Altres no ho són, com el que fa referència a la gestió dels aeroports. Jo estic convençut que finalment trobarem les fòrmules que siguin acceptables per a les formacions polítiques catalanes, i per al conjunt dels socialistes, els companys del PSOE; fòrmules que permetin una participació efectiva de Catalunya en la gestió d'infraestructures bàsiques com són els aeroports.

Companyes i companys, m'he allargat massa i potser he esgotat la vostra paciència amb aquesta descripció del que significa avui i en el nostre país governar des de l'esquerra. Però no vull acabar sense citar unes paraules d'un recent article de company Ramón Jauregui on deia:

“Son todos estos cambios los que más han alterado a una derecha conservadora y antigua, que ha visto temblar su firmamento simbólico: la familia tradicional y paternalista, una patria esencialista, una iglesia preponderante y una España excluyente.”

El problema del PP és que els seus dirigents s'equivoquen radicalment en avaluar la societat espanyola. Sembla que no coneguin a una societat emergent més laica, escèptica, tolerant, culta, dinàmica. Continuen amb les seves mentides i exageracions que condueixen les seves posicions polítiques al “esperpento valleinclanesco”.

Això sí, fan molt de soroll. Els socialistes no ens hem d'amoïnar i sobretot no ens ha d'apartar del nostre camí de reformes. La societat està canviant i s'està fent més complexa per efecte de la diversitat cultural, les transformacions socials a la feina i a la família, les incerteses que genera el terrorisme, la insuportable proximitat de la pobresa i la violència en el món...

Molts canvis que requereixen respostes decidides i valentes. Des del sentiment i els valors de l'esquerra tenim l'obligació moral i la necessitat racional de trobar aquestes respostes. Estic convençut que aquest cap de setmana i amb l'interessant programa que teniu previst avançareu en el nostre propòsit compartit per assolir una societat socialment més justa i més lliure.

Moltes gràcies